

STORVÆRK

(Sælm-mál)

Du syn, ka storværk hær æ i væræ so fækk seitt skryt á medalje.
Á mánge sælja si sjæl på færæ, á krøppen fól mæ i salje,
nár dæi fær stappa si bankbok full, á værta æra mæ konjens gull.

Da æ so løyæ kor dá kann wenna når enkvæn tala mæ konjen.
Dá kaidn da stonná slekt onner hænná at gudle drøppla i ponjen.
Á gullmedaljen han fidn senn mann om hann æ litt tá æin
lakabrann.

Vesst æ hær dæi so fór gull jær lika, da ska me ikkje førtæia.
Mæn når me idnát på andre kjika, dá fær me grudn te á sæta:
Hær ser me årsakjæ høyddlæ græi: Dæi hæve bespen te morbror
dei..

Dæi tus 'n storværk so lanne gagna mæn allær nævnast i præssa,
vært øvesædde tá fant á fagna. I jøymslekrok vart dæi sæssa.
Ja: vættlekrakkjen mæst støtt dæi fæ. Medaljen græidde dæi
ikkje ná.

I bondetunæ slæit mánge æi kána - me fær kje vesst ka dæi hæita -
mæ man 'n maksla i ár á mána mæ nybrøtstæiga á væita.
Frå fjæidl te øygar dæi baska sárt. Va litt tá mæerjen i fólkje vårt.

Á mánge æin havbrann fór live baksa i stórm á brøtsjæ på have.
Mæ fugl á stortsjæar om hun flaksa han jamt vårt borte i kave.
Mæn kábm. han hætmatt mæ fangst á bát, so va hann jamnast i
jónávát.

Johs. M.L. Rydland.

27/10 - 76